

[Sigsgaard.]

men det er en tyk bog — men ikke ét eneste ord står der om en millionbevilling til efterretningstjenesten. Jeg ved ikke, om ministeren har fået det puttet ind et eller andet sted i år, for det er tredje år, jeg klager over det nu. Vi kan diskutere, om vi skal have en efterretningstjeneste eller ej, men behøver den virkelig at være så hemmelig, at folketingets medlemmer og ministre for den sags skyld, bortset fra den minister, der har med det at gøre, ikke kan få besked om, hvad det koster? Er det 7 mill. kr., er det 8 mill. kr., er det 15 mill. kr.? Jeg aner det ikke. Men som den forsigtige mand, jeg er, har jeg skønnet 7½ mill. kr. Sidste år skønnede jeg 7 mill. kr., og det havde ministeren ingen indvendinger imod. Jeg foreslår altså, at bevillingerne til politiet reduceres med 7½ mill. kr., og meningen med det er, at vi skal af med det snageri, som efterretningstjenesten udfører.

Det var ændringsforslagene. Dernæst et par mere almindelige bemærkninger.

Som så mange gange før står vi nu igen over for en falleret økonomisk politik. Det gør vi tit, men i dag erkender alle næsten åbent — det er lige før regeringens medlemmer erkender det — at det er en falleret økonomisk politik, vi har med at gøre. Efter den kraftige stigning i arbejdsløsheden under den forrige regering er der nu igen udsigt til større arbejdsløshed, og det fremgår, så vidt jeg kan se, meget tydeligt at årsoversigten, at regeringen direkte stiler imod arbejdsløshed, sikkert ikke fordi den elsker arbejdsløshed, det tror jeg ikke, det vil jeg ikke påstå, men den undser sig på den anden side ikke for at bruge arbejdsløshed som et middel i den økonomiske politik. Måske som et sidste desperat middel, det ved jeg ikke. I hvert fald synes jeg, det fremgår ret klart, at der stiles imod en politik, der vil medføre en væsentlig større arbejdsløshed, end vi har i dag. Man kalder det noget andet, man bruger jo pæne ord i politik i almindelighed — og hvis ikke man gør det, så bliver man irettesat — man kalder det af-

dæmpning af efterspørgslen efter arbejdskraft, men det betyder jo arbejdsløshed. Det er en af måderne at holde lønningerne nede på, og det er det middel, som alle regeringer, uanset om de er borgerlige eller socialdemokratiske, når de er gået ind på det vilkår at bestyre det kapitalistiske samfund, som vi lever i, vælger i en krisesituation: Lønningerne skal ned. Man kan devaluere, man kan indefryse dyrtidsportioner, eller man kan skabe arbejdsløshed; der er forskellige veje at gå. Regeringen stiler altså mod noget af det trods alt værste, nemlig at skabe arbejdsløshed, og hverken ministre eller de højt lønnede professorer i det økonomiske råd forsømmer nogen lejlighed til at formane arbejdere og funktionærer og lavere tjenestemænd om endelig at holde igen af hensyn til landets interesser eller, som statsministeren så smukt udtrykker det, af hensyn til familien Danmark.

VS går ikke ind for sådanne henstillinger. Vi mener, at indkomst- og formuefordelingen i Danmark er helt skæv, og der er jo rig adgang til materiale, der belyser det og viser, at vi har ret. I hvert fald viser det, at den er meget skæv — om man så mener, den er for skæv, er selvfølgelig en politisk vurderingssag, men den er uhyre skæv. Det er nogle ganske få procent — jeg tror, de kan tælles på én hånd — der ejer over halvdelen af Danmarks formue. Lønarbejderne får alt for lidt, og til gengæld er der andre, og det ved alle selvfølgelig godt, der i kraft af afskrivningsregler, skatteunddragelse, spekulation og meget andet får alt for meget. Vi finder, at det i en sådan situation er helt naturligt, at lønarbejderne bruger de våben, som de nu engang har, og de er jo ikke mange, til at forbedre deres stilling, og derfor deler vi ikke forargelsen over den såkaldte uro på arbejdspladserne, tværtimod. Det er et sundhedstegn, at arbejderne vender sig imod, at de spises af med 400 eller 500 eller 600 kr. om ugen — der er nogle, der får endnu mindre — og ingen indflydelse, medens andre sidder på flæsket og på magten, de to ting hænger jo sammen.